SENTINELA

ANUL IV, Nr. 1
3 Ianuarie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

In pragul Anului Nou apare semnul victoriei depline

Primim Noul An cu pieptul oţelit, cu voinţa aprigă de a da balaurului roşu lovitura de măciucă. Acolo, departe, pe Don, pe Volga sau în Caucaz, trupele române şi germane, strâns unite prin frăţia de arme, înfrâng ultimele svârcoliri bolşevice.

Cu încredere nesdruncinată ostaşul român priveşte semnul luminos al victoriei definitive ce se răsfrânge măreţ pe cerul anului 1943. Dumnezeu ne va ajuta ca să vedem cât de curând soarele victoriei şi împlinirea visului românesc.

CU NOUL AN „SENTINELA" A INTRAT IN AL PATRULEA AN

Trecând pragul Anului Nou, gazeta „Sentinela" a intrat în al patrulea an de apariție regulată.

Aflând această veste, prietenii noștri din Țară și bravii camarazi de pe front vor avea de sigur aceeași emoție pe care o simțim astăzi, cei care ne-am dat câte o fărâmă din suflet pentru bunul mers al acestei reviste.

Din trecutul muncii noastre, cu litere de foc ne apar cuvintele de îmbărbătare pe care ni le-a trimes Conducătorul Statului, d-l Mareșal Antonescu, cu prilejul împlinirii primului an. Au fost cuvinte profetice, scrise de mâna sigură a neînfricatului Comandant, pentru scriitorii acestei gazete, cărora li se aprecia munca depusă și pentru ostașii ce erau îndemnați să citească.

„Citiți și ascultați" — scria iubitul nostru Mareșal — *„Gândiți la ce vă arată din trecut și urmați calea pe care au mers, înaintea voastră, vrednicii și eroii. Scriitori și ostași, continuați colaborarea voastră. Din ea va ieși și răsplata zilei de mâine și înălțarea sufletească a tuturor"*.

Dealungul celor trei ani, aceste cuvinte de caldă îmbărbătare ne-au stat înaintea ochilor ca un luminos îndreptar în munca noastră scriitoricească.

Lumină din lumină — „Sentinela" s'a hrănit din crezul patriotic al celui care ne-a condus Neamul la izbândă, căutând să sădească în inimile soldaților simțămintele frumoase ale iubirii de moșie și încrederea nesdruncinată în viitorul României.

Ca un steag fâlfâind neîntrerupt, gazeta „Sentinela" a mers pas în pas cu Țara, a îmbărbătat inimile abătute când dușmanul ne cutropise pământul și a înălțat imnuri de biruință în clipa când au apărut zorile desrobirii și ai biruinței.

In orașe și sate, în cazărmi, pe zonă și apoi pe frontul victoriei românești, cuvântul ei era așteptat cu bucurie și aceasta a fost cea mai mare satisfacție pentru colaboratorii ei. Numeroasele scrisori primite dela ostași fac dovada dragostei lor.

Ca un prieten credincios „Sentinela" a fost mereu în preajma ostașului îndepărtat de cămin, vorbind cinstit, bărbătește, despre tot ceea ce trebuia spus, menținând încrederea în virtuțile poporului nostru și în viitorul strălucit al Patriei.

Dumnezeu a veghiat deasupra noastră și nu ne-a părăsit. După grele încercări au venit zilele luminoase ale izbânzii, așa după cum mâine va veni neapărat împlinirea dorului ce arde mocnit în vatra sufletelor românești.

Astăzi, când lumea întreagă vorbește despre minunile de vitejie ale ostașilor români, când faptele noastre de arme au tras atât de greu în cântarul victoriei, „Sentinela" are credința nesdruncinată, că împlinirea drepturilor este mai aproape decât oricând.

Suntem la o răscruce a istoriei și ducem un războiu greu, cum nu s'a mai pomenit pe lume. De aceea și voința în luptă trebue să fie cât mai aprigă, până la prăbușirea definitivă a dușmanului.

De Sărbători, soldatul român a stat de veghe la sute de kilometri departe de țară. „Sentinela" a făcut cale lungă pentru a ajunge la el și a fost mândră când în paginile ei camarazii au putut găsi un strop din inima Patriei.

Acum, de Anul Nou, și la împlinirea celor trei ani, gândul întreg se îndreaptă cu recunoștință la ostașul de pe front, straja cea nebiruită care ne face siguranța muncii și vieții noastre.

Viitorul României depinde de victoria finală de pe frontul antibolșevic. Nădăjduim cu toată puterea în această victorie pentrucă ostașii români și germani au fost nebiruiți în lupte, iar alături de noi sunt toate popoarele de ordine ale Europei.

In pragul noului an, gândul ne îndeamnă să strângem rândurile în jurul M. S. Regelui și al Mareșalului Conducător, pornind la luptă nouă, pentru biruința cea mare.

I. VALERIAN

Crezul ostașului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul țării și în veșnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate și jur să-mi jertfesc vieața pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără șovăire și nu mă 'nfricoșează nici primejdia, nici trufia dușmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoția, trădarea, fiindcă ele înjosesc și necinstesc pe ostași.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca și mine chezășia libertății țării, ostași bravi în războiu și lucrători harnici în uzine și ogoare, în timp de pace.

Așa să-mi ajute Dumnezeu.

Sorcova

Sorcova
Vesela,
Să trăiți,
Să'mbătrâniți,
Ca un măr
Ca un păr,
Ca un fir
De trandafir,
După datină și lege,
Să trăiască al Țării Rege!

Sorcova
Vesela,
Să trăiți,
Să'mbătrâniți,
Ca un crin
Și rozmarin,
Ca stejarul
Cu hotarul,
Ca un brad, ca portocalul,
Să trăiască Mareșalul!

Sorcova
Vesela,
Să trăiți,
Să'mbătrâniți,
Ca un munte,
Tot să'nfrunte,
Tare cum e fierul,
Cremenea, oțelul,
Iute ca săgeata,
Să trăiască armata!

Sorcova
Vesela,
Să trăiți,
Să'mbătrâniți,
Ca o nalbă,
Ca o salbă,
Diamant,
Briliant,
Și cât cerul cu vecia,
Să trăiască România!

SENTINELA

Când un obuz mai vine să zică „noapte bună" —
Și somnul se confundă cu cei în veșnicie,
Cartușele trasoare sunt rupte ca din lună,
Sunt stele căzătoare sub cer de reverie.

Ochii ascuțiți de vultur și pași ca de pisică,
La pândă sentinela rotește'n depărtare;
Cu mâna pe grenadă semeț fruntea ridică
Și pare bloc de stâncă în aspra încruntare.

Slt. inv. STELIAN UNGUREANU

An nou

Noi te primim cu dorul de mai bine,
Cu gând curat, cu dragoste de frate,
Ca să cobori în noi, din zări senine,
Un nou imbold de muncă și dreptate.

Iubirea pentru neam, dogoritoare,
Ce pâlpâe de veacuri, ca făclia,
S'o 'ncingi în vâlvătae mult mai mare,
Legând mai trainic sufletul cu glia.

Pe brazda nouă care-o trage plugul,
Să faci ca'n tot ogorul să răsară,
Mai rodnic decât orișicând, belșugul,
S'avem cea mai mănoasă primăvară.

S'aduci putere nouă la oștire,
Ca binele pe rău să-l biruiască,
Zidind, din bucurii și fericire,
O nouă, sfântă, Țară Românească.

Subof. adm. T. D. CARAMAN

Dobrogenii pe Don

A fost vremea moldovenilor și dobrogenilor, câteva zile pe frontul Don. Faptele lor de arme sunt la ordinea zilei acum, pentru că prin ultimele lupte comandamentul sovietic a pierdut poziții dominante pentru sorții bătăliei.

Cine își reamintește de marea putere de rezistență a unui regiment de dobrogeni, din altă mare unitate, citat prin ordin de zi și prin comunicate de către marile comandamente german și român, fiind totodată decorat cu ordinul „Mihai Viteazul" de către Mareșalul nostru, cine a văzut, cum disprețuiesc primejdiile dobrogenii, poate înțelege cu mintea și cu sufletul foarte ușor, ce înseamnă pe frontul Donului misiunea unei asemenea mari unități în apărare. Așa cum marea nu ar putea învinge prin izbituri de fiecare clipă întărituri îndiguite, tot așa românii acestui ținut nu se clintesc sub oricare năvală. Cu un fatalism dacic ei au convingerea întotdeauna, că fiecare amenințare a sorții e trecătoare și moartea e doar o binecuvântare.

La cota 228, rușii au vrut să se măsoare în luptă cu acești ostași români. A fost o îndrăsneală scump plătită de inamic.

I s'a încredințat acestei mari unități de infanterie dobrogeană un sector pe frontul Donului, cu misiunea de a rămâne în apărare până la noi ordine. Cu forțe puternice, inamicul a atacat la cota 228, fără a reuși să pună stăpânire pe această poziție cheia întregului sector de luptă. Eșecul adversarului este și de astă dată categoric, lăsând numeroase pierderi în fața liniilor noastre, după respingerea atacului de către ostașii dobrogeni.

Acum pe frontul Donului, dobrogenii își împlinesc datoria cu prisosință și făuresc destin nou țării lor.

M. S. Regele Mihai I

ORDINUL DE ZI

al M. S. Regelui către armată

OSTAȘI,

In acest început de an, primul Meu Gând se îndreaptă către voi care duceți, cu un curaj și o abnegațiune demne de epocile cele mai glorioase ale istoriei noastre, lupta dreaptă începută pentru desrobirea Provinciilor cotropite.

Țara și Regele vă sunt recunoscători pentru eroismul vostru care dovedește lumii virtuțile nepieritoare ale Poporului Român.

Fie ca acest an să încoroneze jertfele noastre, aducându-ne recunoașterea drepturilor sfinte ale poporului nostru, care nu a voit războiul, dar care a știut și va ști întotdeauna să-și apere cu îndârjire existența și glia strămoșească.

MIHAI R.

Rugăciune pentru Rege

Regele nostru!
Domnul Puterii să-L ție
Incins cu-al izbânzilor brâu,
Peste poporul său să fie
Bun cum e bobul de grâu.

Regele nostru!
Doamne și 'n deget lucește-I
Bătut cu luceferi — inel;
'Nalt, cum sunt brazii pe creste
Inalță-se-al Țării drapel.

Regele nostru!
Cremene fie-I vieața
Și dar din al cerului dar,
Vie de-apururi credința,
Și zilele pline cu har.

Regele nostru!
Domnul puternic să-L ție,
Cu pace și îngeri pe plai,
Doamne, dă lungă Domnie
Regelui nostru Mihai!

PR. A. LUȚCAN

Cuvântul D-lui Mareșal Antonescu către Țară

Cu prilejul Anului Nou d-l Mareșal Antonescu, Conducătorul Statului a adresat următorul cuvânt către Țară:

ROMANI,

In prag de an nou, îmi aplec din nou spre voi fruntea întunecată de răspundere și brațul de părinte trudit, pentru ca să-mi simțiți din nou gândul și să-mi înțelegeți fapta.

Se încheie un an greu și aspru, un an de războiu crunt și de poveri purtate cu bărbăție.

In fața Dumnezeului strămoșilor noștri;

In acest popas de sânge, de sbucium, de muncă și de durere,

Putem să rostim liniștiți cuvântul de îmbărbătare: NEAMUL ȘI-A FĂCUT DATORIA.

Ne-am făcut-o atât față de noi înșine, cât și față de alții.

Ne-am făcut-o față de noi înșine, pentrucă neamul nostru a trăit întotdeauna, nu din târguri internaționale, ci din sbucium greu și din sângele jertfei.

Veac de veac, generație de generație, noi am apărat cu sânge bogăția arcului carpatic, a Dunării și Mării Negre și ne-am sfințit cu luptă crucile strămoșilor și datoria față de credințele lor.

Această luptă era pentru noi o poruncă.

Pământul Basarabiei și Bucovinei ne fusese călcat mișelește.

Moldova noastră era amenințată.

Și odată cu ea, însăși ființa Neamului nostru putea să fie prăvălită sub cnutul întunericului.

De aceea în ceasul greu, ne-am alăturat luptei pe care marele Popor German a pornit-o împotriva acelora care pândeau să arunce haosul asupra continentului întreg.

Am respectat legile de onoare ale războiului și legile de luptă, prin care Basarabia și Bucovina au fost eliberate.

Plătim astfel tributul nostru de sânge pentru civilizația de mâine a Continetului, care este propria noastră civilizație.

Făcând așa, noi ne apărăm pe noi înșine și sensul istoric al vieții noastre.

Fiindcă românul, fără casă și fără vatră, fără biserică și fără familie;

Țăranul, fără pământul trudei lui;

Cărturarul, fără liniștea gândului său;

Muncitorul, fără dreptul muncii lui, și

Orășanul fără siguranța averii lui, ar trăi o vieață de rușine și de umilire pe care Neamul nostru ar fi netrebnic s'o primească.

ROMÂNI,

Cel dintâi gând pe care trebue să-l îndrepte Neamul în acest ceas este spre ostașii de departe care luptă și-și jertfesc vieața pentru vieața noastră.

Lor le datorăm totul.

Lor trebue să le închinăm toată recunoștința noastră.

Iar acelora care au căzut, neîntrecuților eroi cu care Neamul nostru a dovedit încă odată în istorie că popor de ostași am fost și popor de ostași vom muri, lor trebue să le închinăm toată slava creștină și toată dreptatea națională.

ROMÂNI,

Războiul de azi este un războiu greu care cere nu numai sânge, dar cere și minți și brațe.

Neamurile care știu, în incordarea supremă, să arunce pe câmpul de bătae nu numai sângele luptei, dar și puterea minții și dogoarea muncii, numai acelea pot să birue încercarea neînchipuită de azi.

Neamul nostru a înțeles că ne este hărăzit să trăim cea mai crâncenă epocă din istorie.

Ne sunt în primejdie azi nu numai granițele sfinte ale Neamului, nu numai drepturile și onoarea;

Ne este amenințată nu numai vieața noastră a luptătorilor și a celor vârstnici, nu numai biserica și averea, dar este amenințată vieața copiilor noștri, însăși istoria Neamului Românesc și ființa lui.

Românii au înțeles acest lucru și oricare le-a fost altădată credința și stada, oricare le-au fost și le sunt interesele, s'au unit toți și mi-au rezemat răspunderea, cu conștiința sfintei noastre unități naționale.

Noi nu suntem Neam care să putem ocroti în sânul nostru trădători ai credinței strămoșești și ai uintății românești.

Dacă unul singur ar eși din rândurile noastre unite, din brazda noastră scăldată de sângele jertfei, din ogorul muncii noastre tăcute și credincioase, Neamul întreg, prin brațul meu, l-ar strivi pentru netrebnica lui cârtire.

Deaceea, Români, cu setea neînfricată în dreptatea Neamului nostru, cu credința nešovăelnică în lupta noastră de onoare și de apărare a ființei Neamului, putem să primim anul nou, ridicându-ne frunțile îndurerate spre cerul de lumină al veșinciei noastre.

In Răsărit, stărue încă domnia întunericului, iar războiul care a cupirns cu flăcările lui pământul întreg, nu și-a astâmpărat furia.

D-l Mareșal Antonescu

Neamul nostru are însă conștiința că în această frământare neînchipuită și-a păstrat până azi cu mândrie rostul său de popor demn, dând în același timp o contribuție sănătoasă la viitorul de dreptate și onoare al lumii, care trebue să iasă din vârtejul de azi.

Ostașii noștri, cu vitejia lor, s'au așezat treaptă a acestei istorii noi.

Iar munca Poporului Român, disciplina și unitatea lui, strădania administrației Țării, ordinea și perfecta noastră înfrățire, vorbesc azi și prietenilor și dușmanilor despre dreptatea

(Continuare în pag. 4)

ORDINUL DE ZI

al D-lui Mareșal Antonescu către armată

OSTAȘI,

Cu sufletul de părinte încercat, dar cu voința de fier a comandantului răspunzător, vă întâmpin în poarta noului an cu mărturia de credință în fapta voastră românească și eroică, și cu inima înduioșată de recunoștință pentru jertfa voastră desrobitoare.

Am trecut printr'un an de jertfe neînchipuite.

Răstigniți de Dumnezeu între primejdii, în fața întunerecului hoardelor rusești, noi nu avem, ca popor care își cinstește vetrele strămoșilor, crucea și dreptatea, decât datoria de a ne apăra împotriva cotropirilor sălbatice.

Anul încercărilor cumplite prin care am trecut a fost totuși pentru voi, ostași, an de mare împlinire românească și ostășească.

Fiindcă în lupta sfințită pentru pământul Moldovei noastre și în lupta pentru isgonirea dușmanului și pentru prăvălirea lui, voi toți ați fost urmași neîntrecuți ai luptătorilor Voevozilor noștri de altă dată, împlinitori ai poruncii lui Ștefan Vodă.

N'ați avut în conștiința voastră decât un singur crez: Patria;

N'ați avut în inima voastră decât o poruncă: Crucea strămoșilor;

N'ați avut în fața voastră decât o datorie: Zdrobirea dușmanului.

La capătul unui an de lupte grele. Neamul întreg este mândru de oastea lui.

Ați luptat vitejește alături de bravii ostași germani și italieni, după ce, umăr la umăr, ați dat lupta pentru desrobirea Basarabiei și Bucovinei noastre.

V'ați făcut, astfel, datoria față de lumea căreia aparținem, față de biserică și față de dreptatea așezărilor de mâine.

Voi ați ridicat, astfel, numele de român nu numai din țărâna, în care nevrednicia trecutului îngenuchiase nedrept fruntea noastră, dar l-ați reașezat în dreptatea judecății continentului nostru.

Deaceea, ostași, ați binemeritat dela Patrie.

Ofițeri, subofițeri și soldați,

Anul 1942 a fost pentru voi prilej de luptă, pe care ați trecut-o în istorie și chiar în legendă.

Veac de veac se va vorbi de eroismul vostru, așa cum, veac de veac, s'a vorbit de luptele plăeșilor și căciularilor noștri.

Fără să avem o armată cu așezări de veacuri, — pentrucă veacurile ne-au zdrobit de atâtea ori ființa, — prin exemplul generalilor bravi care au căzut luptând cu arma în mână, alături de soldații lor, prin pilde de eroism neîntrecut, în care tatăl și fiul au căzut laolaltă, în lupta, corp la corp cu dușmanul, voi ați știut să arătați că Neamul Românesc nu se predă, că Neamul Românesc prin voi își va purta neînfricat destinul și nu se va abate niciodată dela slujirea Patriei și Regelui.

Suntem toți un singur braț.

Suntem toți un singur suflet.

Avem un singur crez și o singură voință.

Nimic pe lume nu ne va putea împiedeca să ne împlinim un singur destin: destinul dreptății noastre.

Cu credința în el, ascultând glasul sfințit al martirilor și eroilor Neamului, care ne poruncesc din umbra crucilor să ne respectăm jertfa, ostași de pretutindeni și mai ales voi ostași de departe, simțiți în acest ceas credința pe care Neamul întreg și-o pune în voi, fiți mândri de ea și credeți în împlinirea drepturilor noastre.

Mareșal ANTONESCU

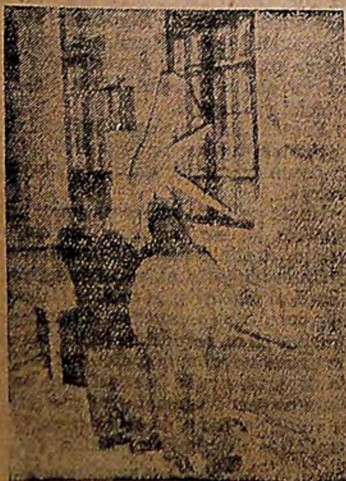

Infanteriştii români pe front

Moş Crăciun pe front!..

Te aşteptăm mereu bătrâne,
Te-aşteptăm în vremuri bune,
Colo'n satul meu d'n vale,
Iţi ieşeam adesea'n cale;
Să primesc o săniuţă,
O căciulă, o puşculiţă
Căci în traista ce-o purtai...
..Prinsă aşa pe după umeri,
Se găseau pe-atunci de toate
Şi nu mă 'ntrebai de „bonuri".
Astăzi, te-ai schimbat, bătrâne,
Spui că iese „daravelă",
Dacă dai din sac şi-acelor...
... Care nu şi-au scos cartelă.
Ţi-ai schimbat şi 'mbrăcămintea,
Văd că ai acum veston
Iar în mâini azi porţi o puşcă,
Nu ca 'n alte dăţi... baston.
Pletele tale cărunte,
Care fluturau în vânt...
Nu le mai zăresc moşnege...
Ce te-ai tuns aşa mărunt?..
Iar din barba ce-o târai
Măturând încet nămeţii,
N'a mai rămas niciun fir
... Te-ai făcut ca şi băieţii!...
Ai şi raniţă în spate,
Prinsă bine în curele
Cine te-a 'nvăţat, bătrâne,
Să te legi la moletiere...
... Domn majur la cancelarie?...
Ai bocanci şi ai bonetă,
Pe deasupra şubă 'n lege,
Porţi centură, baionetă,
Te-ai făcut ostaş, moşnege.
Iar în raniţa din spate,
Nu mai porţi azi jucării,
Ai gamelă, perii, cremă,
Pâine, unt, cârnăţării,
Porţi grenade şi cartuşe,
Multe-arme automate,
Brandt-uri, tunuri şi tanchete,
Tancuri grele, cazemate,
Plăci solide de blindaj,
Avioane în picaj,
Bombe de calibru mare
Ori sticle incendiare,
Torpiloare, submarine,
Şi vreo mie de torpile!...
Incât eu mă mir, bădie,
Că eşti tare şi porţi jugul;
Cum de nu ţi-ai rupt grumazul
Când trecuşi încoace Bugul,
Niprul, Donul, Caucazul?...
Şi-acum iată-te deodată,
Lângă Volga îngheţată,
Poposit ca din senin,
In oraşul lui Stalin,
Şi'nfruntând nămeţii, gerul
Ţi-aşezaşi aci cartierul,
Şi'ncepuşi s'arunci în grabă
Bolşevicilor... „spas've",
Numa'n bombe explosive.
Spune-mi însă 'n drumul tău
Te-ai oprit şi'n al meu sat,
Ce ţi-a spus Ileana scumpă,
Când te-a văzut echipat?...
Dar copiii te-au primit,
Tot cu torţe şi colindă,
Ori n'au 'ndrăsnit micuţii
Nici să iese până 'n tindă!...
Şi nu ţi-au trimes de-acolo
Vreo scrisoare ori vreo veste,
Pentru bravii noştri flăcăi,
Care luptă ca 'n poveste?...
— „Hei", oftă din plin moşneagul,
Am venit cu greu copile
Străbătând noroi, nămeţi,
Insă nu m'a răbdat gândul,
Ca să viu gol la băieţi!...
Uite, am adus aicea...
Sub mantaua asta mare,
Fiecăruia o scrisoare;
Le-am adus apoi ţigări,
Biscuiţi şi ciocolată,
Câte-o „sticlă înfundată",
Le-am adus şi câte-o... fată...
Insă în... fotografie,
N'am putut..., i-atâta cale,
Ca s'o aduc şi una vie...
Căci e lege, e control,
Şi la Bug şi mai departe,
Şi-apoi ştiţi că nu de mult,
Fetele au fost ... „blocate";
Incât ori ce-aş fi 'ncercat,
Nu aveam ce face, frate,
Cum era să umblu cu
Om bătrân şi greu la pas,
Cu o fată frumuşică,
Care-ţi fuge de sub nas?...
Şi 'ncă-am mai adus apoi...
Covrigi, mere, nişte nuci,
Să dăm şi la ...bolşevici.
Şi ca să nu mai rămână,
Fără dar cumva vreunul
Uite ce am hotărît:
O să le trimit cu tunul.
Am adus şi ajutoare
Dela Anglo-Americani...
(Să le dau lui Timoşcenko),
... O grămadă de discursuri
Şi vre-o sută de jidani
Ca să-i facă... comisari,
Ori, mai ştii?... chiar generali.
Şi-acum... ia să ne-aşezăm,
Ici în jur la masa mare...
Şi să tragem toţi un chef,
Ca 'ntr'a noastre vechi hotare.
Şi vă spun că în curând,
Ne-om întoarce iar acasă
Şi-om găsi atuncea ţara
Mult mai mândră... mai frumoasă!"..
Astfel, zise moş Crăciun
Şi-apoi trase un ...gât bun!...

Slt. r. D. BUNESCU

Marinarii tunari apără moştenirea lui Mircea cel Bun

Apărarea ţărmului românesc de-a-lungul litoralului basarabean şi dobrogean este încredinţată marinarilor tunari, care străjuesc, ca nişte adevăraţi arhangheli ai patriei. Faptele lor de arme au fost nenumărate, dar puţin cunoscute marelui public românesc.

Foarte minuţios camuflate, după cea mai desăvârşită artă, bateriile de coastă, navale şi antiaeriene, au deslănţuit din gura miilor de tunuri grele şi uşoare, un foc ucigător, atunci când inamicul a îndrăznit să turbure liniştea pământului strămoşesc a lui Mircea cel Bătrân şi Bun, primul domnitor român, întemeietor de flotă în Marea Neagră.

Graţie unei autorizaţii speciale am putut fi martorul unei astfel de lupte, când tunarii bateriei Vulturul, în cursul unui raid al aviaţiei ruseşti, au doborît cinci din avioanele bolşevice într'o singură zi.

Drept mărturie a victorioaselor lor fapte de arme, stau numeroasele cercuri albe, zugrăvite cu foarte multă mândrie şi binemeritată îndreptăţire, pe ţevile fiecărui tun, după numărul avioanelor doborîte.

Vizitând şi alte baterii, am ajuns la renumitele baterii de mare calibru, care colaborând cu acţiunea distrugătoarelor noastre, în ziua de 26 Iunie 1941, au putut scufunda pe Moscova şi avaria grav pe Harcvo, două din cele mai moderne conducătoare de flotilă bolşevice.

De atunci, flota bolşevică de suprafaţă nu a mai avut curajul să înfrunte tunurile româno-germane, care într'o perfectă frăţietate de arme au înscris cu litere de aur victorioasa lor comportare.

De asemenea şi aviaţia rusă şi-a încetat din ce în ce încercările sale de a descoperi şi bomborda coasta, căci barajul tunarilor marinari a semănat groază şi moarte în rândurile aviatorilor bolşevici.

In momentele de linişte ei nu se plictisesc, căci deşi nu mai au ocazia să tragă asupra avioanelor sau navelor bolşevice, pentru desăvârşirea antrenamentului se distrează, executând trageri în ţinte mişcătoare pe cer sau pe mare. Tragerile lor sunt trageri cu proiectile adevărate şi rezultatele înregistrate sunt din cele mai bune.

Acum, misiunea lor cea mai importantă este de a face observaţii asupra submarinelor, care sunt singurele nave ruseşti ce mai apar din când în când în faţa coastelor româneşti.

Atunci ele sunt semnalate şi forţele noastre navale de distrugere submarină îşi îndeplinesc misiunea cu desăvârşită precizie.

Vizitându-i pe aceşti marinari, tunari ai bateriilor de coastă, găseşti în înfăţişarea lor, în vorba lor, în zâmbetul lor, în credinţa lor pentru patrie, dovezi de tărie care te uimeşte.

Vieaţa lor aspră, departe de orice contact cu lumea din afara preocupărilor lor războinice, i-a înfrăţit pentru totdeauna într'o camaraderie de neuitat.

Soldatul şi ofiţerul se iubesc şi se stimează între ei, încât legătura sufletească fiind atât de mare, acolo nu am auzit de pedepse disciplinare. Simţul datoriei este o lege adânc înrădăcinată în sângele lor, care nu le permite nicio abatere, dela sentimentul onoarei şi respectul datorat aproapelui său, precum şi a persoanei sale.

Petrecându-mi câteva ore printre ei, am înţeles încă odată mai mult, de ce mica dar eroica noastră Marină Regală Română a înscris atât de frumos începuturile unei tradiţii ce va duce gloria Neamului Românesc peste veacuri.

CRISTIAN TEODORESCU

Cuvântul D-lui Mareşal Antonescu către Ţară

(urmare din pag. 3)

Neamului Românesc şi despre sensul istoirc al existenţei noastre.

In plin războiu noi ne-am muncit pământurile ca niciodată.

Primăvara anului închinat a fost un furnicar roditor de muncă.

Ea ne-a putut înlesni, cu toată protivnicia vremii, să asigurăm o existenţă potrivită şi ţăranului şi muncitorului, învingând toate greutăţile războiului.

Ştiu că sunt multe lipsuri.

Mă străduesc şi eu şi Guvernul zi şi noapte să le împlinim.

Dacă aţi şti însă cât zbucium, câtă suferinţă, câte greutăţi şi câte lipsuri trăesc alte popoare, ce secătuire de bogăţii, ce stingere a nevoilor suferă ele, atunnci, români, v'aţi da seama că Guvernul Ţării a făcut totul pentru ca să vă asigure o vieaţă potrivită.

Ne vom trudi şi în anul care vine, cu toată povara războiului, cu toată aspra lui secătuire, să păstrăm nevoilor româneşti aceeaşi înţelegere.

Cu cât războiul durează însă, cu atât poverile sunt mai mari;

Cu cât jertfele sunt mai grele, cu atât suferinţele sunt mai aspre.

Dar, din durerile anului sfârşit să toarcem fior de nouă împlinire românească.

Aceeaşi unire sfinţită care a străjuit tot anul 1942 să stea creştet de vieaţă şi poruncă pentru anul care începe.

Aceeaşi unire credincioasă să stea temelie a încercărilor prin care vom trece.

Aceeaşi unire sfinţită în răspunderi şi în împlinirea datoriilor să stea temei drepturilor noastre de mâine.

A guverna azi este una din cele mai chinuitoare datorii.

A purta azi în spate povara istoriei unui Neam şi a munci pentru a-i îndruma vieaţa şi a-i linişti nevoile, este cea mai sfâşietoare dintre poveri.

Ne trudim zi şi noapte pentru a păstra cu onoare ceea ce s'a putut înfăptui în doi ani de credinţă românească, după atâţia ani de desbinări şi de păcate.

In pragul noului an, cu aceeaşi credinţă în puterile Neamului şi în Dumnezeul nostru ocrotitor,

Cer tuturora să urmeze neşovăelnic porunca strămoşilor noştri care ne ordonă să ne apărăm pământul şi vieaţa naţională;

Cer tuturora unire şi mândrie românească;

Cer tuturora să înţeleagă că, dacă Dumnezeu a pus în mâinile mele de soldat cea mai pângărită şi mai sfâşiată pagină din istoria Neamului, este o datorie pentru mine să nu las o singură clipă această istorie să fie întunecată.

Din pragul Anului Nou, chemând la muncă, la răspunderi şi la jertfe pe românii de pretutindeni, făgăduesc, pe credinţa noastră strămoşească, aceeaşi nebiruită încredere, aceeaşi nestrămutată hotărîre, aceeaşi neprihănită faptă, până când Neamul Românesc îşi va realiza drepturile şi dreptatea.

Trăiască România!

Trăiască Regele!

Cu Dumnezeu înainte!

Mareşal ANTONESCU

Camarazii de pe front

Câţi oare din cei pe care tinereţea i-a învrednicit să străbată cu pas apăsat tranşeie umede, să vegheze în nopţi apocaliptice, cu priviri pătrunzătoare sectorul în care inamicul uneltea planuri diavoleşti sau să se strecoare printr'o vâlcea cu răsuflarea tăiată, spre a ajunge la cazemate din care vrăjmaşul împroşca moartea — nu au simţit mai târziu dorul zilelor în care un camarad împărtăşea cu el asemenea ore de bărbătească îndârjire? Nu ne îmbătrâneşte războiul dar ne împlineşte, ne dă o vieaţă rotundă pe care o străbat înfiorate amintiri şi chipuri peste care anii zadarnic vor încerca să aştearnă uitarea...

Sunt zilele adevăratei camaraderii, a acelei frăţii de gânduri, de doruri şi suferiţă sau deopotrivă de bucurii, pe care vieaţa cea de toate zilele nu ţi le poate da Asemenea zile să-mi fie îngăduit să le încredinţez hârtiei, în noaptea aceasta de iarnă, când viforul luceşte la geamuri, cu nădejdea că interesul lor trece dincolo de un subiectivism lesne de înţeles, spre a înfăţişa chipuri de ostaşi, care în nemărginitele câmpii ale Rusiei au apărat timp de mai bine de un an, cu preţul vieţii lor, viitorul Neamului. L-au apărat prin geruri cumplite şi prin troeni pe care numai credinţa le înfrângea; l-au apărat în fierbinţeala zilelor de vară, pe drumuri fără sfârşit, prin uragane de praf, cu cerul gurii amar de sete şi buze umflate de vântul uscat; l-au apărat în toamne mucegăite, din gropi pline cu apă, în lupte chinuitoare şi sângeroase, din care au ieşit veşnic biruitori.

Gândul mi se îndreaptă către ei cu dureroasa aducere aminte a companiei care ne adunase pe toţi din sate, din şcoli, din fabrici şi în care fiecare am lăsat visurile de nea ale unui elan tineresc, cu care nimeni nu ştie de vom mai da faţă mâine.

Faptele ei de arme s'au încrustat în paginile de glorie ale războiului şi zilele fiecăruia sunt o fărâmă din comunicatele militare care au consfiinţat participarea eroică a României pe frontul din răsărit: Odesa, Harcov, Doneţ, Hium, Oscol, Don, Stalingrad, Stepa Kalmucă. Nume săpate cu aur în istoria Neamului, la fiecare, compania noastră şi-a adus tributul ei de jertfă şi sânge.

In vijelii, înfruntând plumbul şi schijele, mânuind armele victoriei, înfruntând betonul ucigător al cazematelor sau uriaşele care de fier ale tancurilor — aşa trebue să rămână în ochii istoriei şi amintirea Neamului şi compania noastră.

Dar mie, care am fost în rândurile ei şi i-am împărtăşit bucuriile şi speranţele, îngăduit să-mi fie să-i văd altfel. Camarazii mei au fost şi ei oameni, cu clipe având şi amărăciune, cu doruri neîmplinite şi visuri spulberate. Au fost oameni în care dragostea de ţară a ars mereu şi le-a pârjolit sufletul; cu ajutorul ei s'au spulberat bucuriile şi melancoliile noastre...

Eroii sunt şi ei oameni, ca fiecare dintre cei de-acasă. Sub casca lor se sbat năvalnic gânduri şi sub vestonul ostăşesc tresare o inimă ca a tuturor.

Intr'un secol pustiit de necredinţă, Renan a încercat să dea lui Christos înţeles de om, spre a-l face de înţeles oamenilor. Intr'un secol de eroism şi oţel, fie-mi îngăduit ca închinând aceste pagini camarazilor mei din Compania Armament Greu a unui Regiment de Infanterie, să-i văd mai mult oameni.

Ştiu că astfel, ei nu vor ieşi cu nimic micşoraţi, iar cei ce cred că în răsărit, invenţiile diavoleşti ale industriei au fost înfrânte de roboţi, să afle că oameni, cu chip şi suflet de oameni, au învins fierul şi plumbul.

Ei n'au avut decât un drum de credinţă pentru aceasta, aşa cum şi Evanghelia cere. Un drum de credinţă: acela că gândurile şi dorurile lor, speranţele şi bucuriile lor, vor rodi înmiit dacă le vor închina Ţării şi Regelui lor. Au fost oameni, ca fiecare din cititorii acestor pagini care şi-au îngenunchiat vieaţa, pentru ca alţi oameni, voi şi copiii lor să poată îndeplini gândurile şi dorurle, speranţele şi bucuriile pe care ei nu le-au îndeplinit.

Cinstind eroii, Neamul nu cinsteşte maşini desăvârşite ale lui, ci oameni care s'au înfrânt pe ei pentru voi, pentru toţi.

Trupul lor istovit, sufletul pustiit în unele clipe — nu au cedat. Oamenii acestor pagini nu sunt culeşi din imaginaţie, nici măcar reportenicească; sunt camarazii de pe frontul unde au suferit pentru drepturile acestui popor.

Primiţi-i aşa în sufletul vostru şi adăpostiţi-i în năframa gândului curat.

[1]) Din volumul „Compania noastră'', care va apare în primăvară.

Schiţă de pe front de P. Şuţeanu

Scrisoare de pe front

Trimisă de fruntaşul Botezatu S. Gh. Alexandru, din Reg. 5 Vânători.

Dragii mei părinţi,

De undeva vă scriu, mamă,
Zâmbetul de amintiri mă cheamă.
In urechi mereu îmi toarce-un fus,
Firul basmelor ce mi le-ai spus.
Cântecul de leagăn, de demult
Imi şopteşte şi eu l-ascult.
Infloreşte în cărări de vis chipul tău
Şi în ochi îţi plâng părerile de rău...
Că ai avut doi fii, care au plecat,
Şi lacrimi şi nădejdi ne-ai fluturat
Nu fii tristă şi nu plânge mamă,
Că te port în inimă şi'n sânge,
Iar în pieptul meu ca un viteaz,
Bate sufletul lui tata treaz.
Duc cu mine depărtări sihastre
Dorul meu şi nădejdea Ţării noastre...
Şi la fiecare pas ce-l fac
Simt cum bate noul veac.
Până vine, d-ta fără de prihană,
Să tot baţi mătănii la icoană...

GHEORGHIŢA

O patrulă românească de cercetare în răsărit

Pluguşorul marinarilor

Aho! Aho! marinari fârtaţi
Nu grăbiţi, ci ascultaţi;
La Constanţa debarcăm
Pe boeri ca să-i urăm
Funda măi... hăi! hăi!

Căci de când noi am plecat
Şi pe unde-am colindat
Pământul nu l-am călcat
Numai pe mări am umblat
Şi de mult noi ne gândeam
Să venim în acest an
S'aducem vestea măiastră
Despre flota românească
E mică dar e vitează
Zi şi noapte ea veghează
Patrulează, escortează
Orişicând ea este trează
Ruşii n'or mai îndrăzni
La Constanţa a veni
Căci moartea îşi vor găsi
In zare când s'or ivi.
C'avem ţărm cu întinsoare
Cu baterii sclipitoare
Ce aşteaptă cu'ncordare
Cu ruşii să se măsoare.
Mai avem distrugătoare
Submarine, torpiloare
Cu marinari lupi de mare
Ce apără România Mare.
Toţi cu muşchii oţeliţi
Niciodată biruiţi
Luptători ca nişte smei
Puternici ca nişte lei
Mola măi... hăi! hăi!

Şi acu să povestim
Pe mare tot ce păţim
Dintr'un port noi când plecăm
In altul să debarcăm:
Pleacă întâi dragoarele
Vin apoi vapoarele
Cu provizii şi muniţii
Pentru a bate bolşevicii.
Navigând cu toţi'n larg
Escortaţi cu atâta drag
Suntem toţi la datorie
Să'nfruntăm pe rus, frăţie.
Dar deodată la tribord
Patru cartiri către Nord
Se zăreşte un periscop
Ce dispare brusc, pe loc.
Ei! şi-acuma nu mai staţi
Drept pe el şi-l grenadaţi
Ochiu de şarpe, e duşmanul
Ce nu vrea s'ajungem malul
Vira măăi... hăi! hăi!

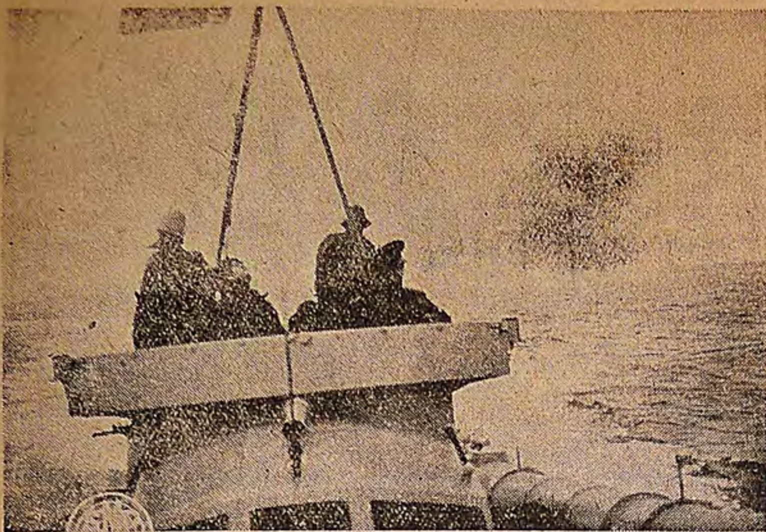
Cum convoiul naviga
Marinarul ce veghea
Orizontul cerceta
Patru „Rata" că zărea
Ce veneau, măre, veneau
De credeam că ne mânoau
Insă cele sburătoare
Şi-au găsit mormântu'n mare.
Şi'ntr'un asfinţit de soare
Peste vechile hotare
In Odesa-am debarcat
Dar foarte puţin am stat.
Deabia ancora am virat
Că din nou am ancorat
La Sevastopol, în radă,
Unde nu putea să creadă
Bolşevicul c'o să vadă
Tocmai sus în arboradă
Steagul nostru fluturând
Şi românii biruind
Fila măi... hăi! hăi!

Şi vrem noi a vă mai spune
Că anul nou ce vine
Va aduce pace'n lume
Şi ţării noastre renume.
Şi am vrea să terminăm
Pe aici să nu'nserăm
Şi la bord hai să plecăm
La anul să mai urăm.
Noi destul am colindat
Şi prin oraş am umblat
Căci de-acum s'a înserat
Şi cartul e neschimbat
Vira măi... hăi! hăi!

Iar acum am terminat
Şi vom trece la virat
Mola prova. banda stânga,
Să facem rondoul fuga.
Să ieşim din nou în larg
Căci acolo ni-e drag
Drum frumos şi legănat
De marinari colindat.
Inainte de plecăm
Rămas bun noi vă urăm
Iar la anul când venim
Sănătoşi să vă găsim
Inainte băieţi... hăi! hăi!

Maistru de marină BUTNARU CONST.

Comanda unei vedete românești în patrulare

O escortă antisubmarină

Marina comunică aviației prin radio, acțiune prevăzută pentru ziua de azi:

— Convoi dela „X“ spre „Y“.

— Plecare din „X“.

— Necesar: Escortă și vânătoare antisubmarină.

Șefii biroului de operații ai Comandamentului Aero Român și German se întrunesc și discută posibilitățile de satisfacerea cererii.

Aplecați asupra unei hărți mari, ei calculează drumuri, distanțe, timpuri.

Comandantul aprobă, se dă ordinul de operații către escadrile și merg și ei să se odihnească 2—3 ore, după lucrul încordat al unei zile.

La hidroscală tehnicienii lucrează încă la lumina unei lanterne. Umbrele lor se profilează fantomatic în întuneric. Hidroavioanele odată pregătite și gata de misiune, mecanicii se dau și ei unei bine meritate odihne.

Pentru scurt timp liniștea s'a întins peste întreaga bază. Se aude numai murmurul liniștit al mării și pașii măsurați ai sentinelelor.

— „Deșteptarea! Misiune“.

Primele echipaje s'au sculat. Puțin mai târziu, învăluiți în semiobscuritatea zorilor, ne îndreptăm spre hidroavioane. Cu tot costumul de sbor simțim răcoarea dimineții.

Suntem doar în Noemvrie. Un zgomot puternic spintecă liniștea.

Motorul în plin, apa sare în jurul hidroavionului și apoi la drum. O pâclă ușoară plutește pe mare. Pachete de nori alunecă pe lângă noi și o boare ușoară isbește parbrise-ul.

Spre Est, la orizont, soarele își aruncă prin ceață primele săgeți. El apare din timp în timp prin peretele de nori.

In depărtare se profilează deodată siluetele navelor.

Intr'o lungă linie de șir plutesc navele de transport, escortate de vedetele rapide germane, distrugătoarele și torpiloarele române.

Un perete de nori ne mai împiedecă încă odată vederea. Il străpungem sburând la mică înălțime deasupra apei.

Am ajuns la convoi și lansăm semnalul de recunoaștere. Sburăm apoi în jurul navelor care duc cele necesare camarazilor ce luptă în Caucaz. Ochii noștri cercetează cu atențiune pe întinsul apelor. Este puțin cam greu să distingem ceva în pâcla și boarea dimineții.

Deodată zărim ceva rotund — ceva se scufundă și se ridică — pare o mingie în valuri — o mină.

Lansăm un semnal și virăm în jurul punctului. Navele au observat și evită locul indicat. Observatorul notează locul pe hartă. Regiunea minată va fi curățată mai târziu. Sburăm mai departe în jurul convoiului.

Dacă o navă ar fi lovit mina? Mii de tone de reaprovizionări ar fi lipsit camarazilor noștri. Pilotul meu, român, întoarce capul spre mine și surâde. Rezultatul îl bucură.

—„Foarte bine“, aud eu în receptoare.

Dinspre Est vine în sbor rapid un alt hidroavion român. Pică asupra unei vedete rapide germane, virează brusc, reduce viteza și lansează un semnal „obiectiv de atacat“.

Condusă de hidroavion, nava cu motoarele în plin, ridică prova peste valuri. Pare săritura unei fiare. Toată viteza înainte.

Regret că nu sunt în avionul acela. Noi trebue să rămânem la convoi.

Acum vine să ne schimbe un hidroavion german. Il întâmpinăm, un mic semnal amical și ne îndreptăm spre bază.

După ce am amerizat, sosește aparatul căpitanului „P.“. Legănare pe aripi.

Succes! Ostașii aleargă către malul apei. Se bucură și ei. Este doar și succesul lor.

Căpitanul „P.“ povestește: „Mă cam plictisisem cu atâta căutare. Nimic altceva, decât apă. Deodată zăresc o dâră subțire la suprafață.

Intr'acolo! Periscopul unui submarin, căruia îi zăresc apoi și chioșcul. Pic, virez, lansez bombele ce cad lângă chioșcul submarinului. Se ridică o jerbă de apă și apoi apare o pată mare de uleiu.

— Lovit! Mai mult decât atâta, am condus acolo și o vedetă germană, care a lansat mine antisubmarine.

Pata de uleiu crește din ce în ce. „Acest submarin nu se va mai apropia niciodată de convoaiele noastre“, încheie ofițerul.

Un nou echipaj se apropie — felicită pe camarazi și pleacă să schimbe pe cei din aer.

C. A. STACHLSCHEID

Plugar Român!...

Plugar Român, mi-ești drag plugare,
Cu fruntea-ți plină de sudoare...
Cu pieptul tău de par și stâncă,
Cu braț vânjos înfipt în muncă.
Plugar Român, de-atâta vreme,
Stai strajă dârză în poene,
Mereu aprinzi pe dealuri focuri,
Când lifta calc'a noastre locuri.
Plugar Rmân, în dese rânduri,
Te văd înlănțuit de gânduri
Și doina ta cea minunată,
Imi pare azi înlăcrămată!..
Plugar Român, cu fruntea'n ceruri...
Se sbat în tine-atâtea doruri...
Ai vrea să cânți de bucurie,
Dar cântul ți-e blestem și urgie.
Plugar Român, privește 'n zare...
Spre Tisa, Dunăre și Mare,
Jur împrejur fă-ți ochii roată,
Și vezi de ni-i moșia toată.
Plugar Român, întinde-o mână,
Colo spre Dunărea bătrână
Impinge-i cursul la Ecrene,
Și fă dreptate mai devreme.
Cu braț vânjos înfipt în muncă,
Cu pieptul tău de jar și stâncă,
Cu fruntea plină de sudoare,
Plugar Român, mi-ești drag, plugare!...

D. B.

Mizerabila viață a lui Gavril Tiuțiuliuc

Gavril Tiutiuliuc a trăit. Nici el nici cele arătate aici, nu sunt simple povești, ci curate adevăruri. A trăit acum câteva zeci de ani, prin satul Buda-Rafailei din județul Vaslui.

Foarte mulți oameni l-au cunoscut îndeaproape și ca atare ar putea și azi depune mărturie despre el. Vieața lui, deși neînsemnată la prima vedere, a fost un șir întreg de mizerii, de lipsuri și de umilinți. Mizerii, pentrucă — om simțitor cum era — punea la inimă toate neplăcerile ce le întâmpina, lipsuri pentru că, — nu din vina lui, — se născuse sărac, iar umilințele veneau dela oameni.

Intr'adevăr, lumea îl credea nebun. Eu nu l-am cunoscut pe Gavril Tiutiuliuc, dar a-și putea spune, nu numai că nu era nebun, dar că era tot atâta de întreg, de iute și de ager la judecată, cum nu sunt mulți dintre noi.

Prin felul lui de vieață, oamenii aveau poate dreptate să-l creadă nebun, dar eu zic, și cred, că și d-voastră veți fi de părerea mea, el nu trăia așa cum trăia decât din prea multă modestie și dispreț pentru cele pământești. N'avea casă ca toți oamenii, ci numai un bordei săpat în pământ, la marginea pădurii de lângă Buda-Rafailei. In acest bordei, mic cât pentru trei oameni, și jos că trebuia să intri în el pe brânci, își trăia moșneagul vacul, împreună cu încă două făpturi, — ale lui Dumnezeu, cum le zicea el, — un mânz și un porc.

Nimeni nu știa de unde avea aceste animale, dar eu cred că le căpătase dela un milostiv, în una din zilele lui de umblătură.

Cu ele trăia în bordei și tot cu ele pleca moșu de acasă, în fiecare dimineață, umblând după ale gurii.

Mânzul îl purta legat cu o ațâșoară de gât, iar porcul, — așa cum fusese învățat după mult chin și amar, venea singur, guițând după moșneag. Până ce să ajungă în sat, unde avea să capete de mâncare, lega mânzul mai liber de ață și mânzul întindea gâtul și păștea, cuminte, iarba de pe marginea semănăturii, iar porcul se înfrupta și el prin cele păpușoaie ale oamenilor.

In timpul acesta, Gavril Tiutiuliuc, cu privirea la dragele lui făpturi, răbda de foame și ofta de jale. Căci moșu a avut toată vieața lui un vis. Un vis modest, pentru care a luptat din răsputeri în zilele lui și cu care intră în mormânt fără să-l înfăptuiască.

Ar fi vrut să știe carte. Măcar cât de puțin. Puțin de tot, pentru a putea deslega câte ceva din încâlcita slovă de pe bucățelele de hârtie pe care le găsea pe drum. Căci, Gavril Tiutiuliuc, în marea lui dragoste pentru învățătură, aduna, în lungile lui drumuri, orice bucățică de hârtie, purtată de vânturi și murdărită de glod.

Fie că era scrisă sau nu, hârtiuța era păturită cu grijă și pusă sub chimir, la căldura inimii... Iar când găsea o ieacă de umbră, se așeza la răcoare, și în timp ce mânzul și porcul sforăiau a somn, Gavril Tiutiuliuc aștepta să treacă pe drum un știutor de carte, care să-i citească cuvântul învățăturii.

Pe unele din ele se putea citi câteodată câteva cuvinte fără înțeles, după cum bucata de hârtie a fost ruptă, din colțul unui ziar, sau din fila unei cărți, iar pe altele nimic nu se citea, pentrucă nimic nu era scris. Și acelora ce nu descopereau cuvânt pe o astfel de hârtie, Gavril Tiutiuliuc le spunea cu amărăciune în glas:

— Păcat de paralele care le-a cheltuit tat'tu cu tine prin școală, dacă nici atâta lucru nu știi. Apoi moșu pleca mai departe.

Și așa zile, săptămâni, luni, ani, toată vieața...

Gavril Tiutiuliuc a făcut același lucru, a cerșit, a păscut mânzul și porcul, a strâns bucățele de hârtie și a vrut să învețe carte. A vrut numai, pentrucă visul nu și l-a putut realiza niciodată. Moartea l-a găsit în bordeiul de sub pământ, alături de animalele lui dragi, cărora le lăsă drept moștenire toată averea lui: cojocul și sfatul, care ar dori să-l lase oamenilor, de a învăța carte! Cât mai multă carte!...

IONEL BUTNARU

Jertfele pionierilor

In prelungirea văilor pietroase ale Donului, undeva un sat acoperit de copacii răsăriți ici și colo, înșirați ca mărgelele în salbă și răcorit de briza ușoară a unui vânt molcom!

E satul B!

Aici primim misiunea de a consolida pozițiile de apărare ocupate de camarazii noștri infanteriști. Trebue să lucrăm peste prima noastră linie.

De două zile împlinite, focul ucigător al mașinilor de războiu înegurează albastrul cerului și'și aruncă vaetele traectoriilor peste pionierii aplecați într'o spornică muncă.

De două zile, într'o întrecere de știință tehnică a pionierilor și tactică a eroicului infanterist, Compania II Pionieri, înfruntă bombardamentele artileriei și brandturilor ucigătoare, pe plaiurile unui neam din a cărui politică blestemată s'au nutrit ideile comuniste.

In picioare, în fața liniei I, cu ochii și cu atenția la lucru, cu urechile la țipetele de sirenă a proectilelor, pionierii aceștia disprețuesc pericolul morții ca eroii baladelor cu „7 vieți în pieptu-i de aramă“.

Comanda plotonului 3 o are subofițerul Petreanu Vasile. Muncește fără odihnă, fără preget, îndemnându-și ostașii și — din când în când — îmbărbătându-i:

— „Nu vă temeți băieți, că rușii bat prost“...

Deodată strigă „culcat!“...

Și după un trăsnet de explozie, cu răspândirea schijelor pe deasupra împletite în juru, revine:

— „Hai, dați-i drumul la lucru! Nu vă speriați că și-au terminat muniția!“...

Un păcănit scurt, un fâlfâit de pelerină, „pelerina morții“ și scurt răbufnește un „brandt“ în mijlocul oamenilor...

Sergentul Neagu Gavrilă, încheietor al plotonului voise să mai bată „el“ ultimele agrafe la câțiva pari!...

Nu-i păsa lui că „bat rușii“... Dar brandt-ul ăsta rău, ca o inimă de mongol, i-a frânt voința lui de om dârz! Dar i-a frânt și gamba piciorului!...

Fiind ridicat și adus la postul de prim ajutor sergentul major Petreanu V., îl îmbărbătează cu vorbe calde, ștergându-și pe furiș o lacrimă de regret și „picul“ de sânge ce i se prelingea pe obraz unde fusese și el însemnat de acel „brandt“.

Ba și la mână îl sgâriase binișor!...

— „Nu-i nimic, așa'i războiul! Cu jertfe!... Dar dintr'o împunsătură de ac n'o să ne speriem!“...

Și imediat pionierii reîncepură lucrul cu aceeași sârguință, cu aceeași îndrăsneală...

Două ore mai târziu însă, plotonul III urma să plătească un nou tribut mai dureros.

O nouă rafală de proectile rusești, desparte pe sergentul major Petreanu V pentru totdeauna de plotonul său, de munca sa, rupându-i ambele picioare.

Tare și calm până în ultima clipă, întreba doar nedumerit de amețeala ce-l cuprindea:

— „Ce'i cu mine? Unde mi-i plotonul? Unde-mi sunt băieții?“...

Și odată cu liniștea serii, liniștea neantului se întinse peste toată ființa lui...

Frt. SULĂ DUMITRESCU

CUIUL

Dis-de-dimineață Bănică și-a pus șeaua pe cal ca să meargă până în satul vecin. Când să încalice, văzu că lipsea un cuiu dela o potcoavă...

— Ei și? Un cuiu mai puțin — își zise el — ce să-mi fac sânge rău de pomană.

Dar cum mergea în goana calului, potcoava n'avu altă treabă și se desprinse.

— Dac'ar fi vreun meșter prin apropiere, — gândi Bănică — aș potcovi calul. Dar la urma urmei, poate foarte bine să meargă și cu trei potcoave.

Cu toate astea, calul se bătu la picior și începu, săracul de el, să schioapete. Mergea așa, șchiopătând, când, din pădure, ieșiră doi tâlhari. Ce te faci? Cum să fugi cu așa cal?

Tâlharii năvăliră asupra lui Bănică, îi luară ce avea cu el și calul pe deasupra.....

Și întorcându-se pe jos, acasă, Bănică, cum era amărît, gândea:

— Nu mi-ar fi trecut prin minte una ca asta.

Pentru un cui să-mi pierd calul... Așa-i când nu curmi răul dela început.!

Să nu treci cu vederea nici acul cel mai mic,
Un rău se'ntâmplă adesea din lucru de nimic

I. M. Râureanu

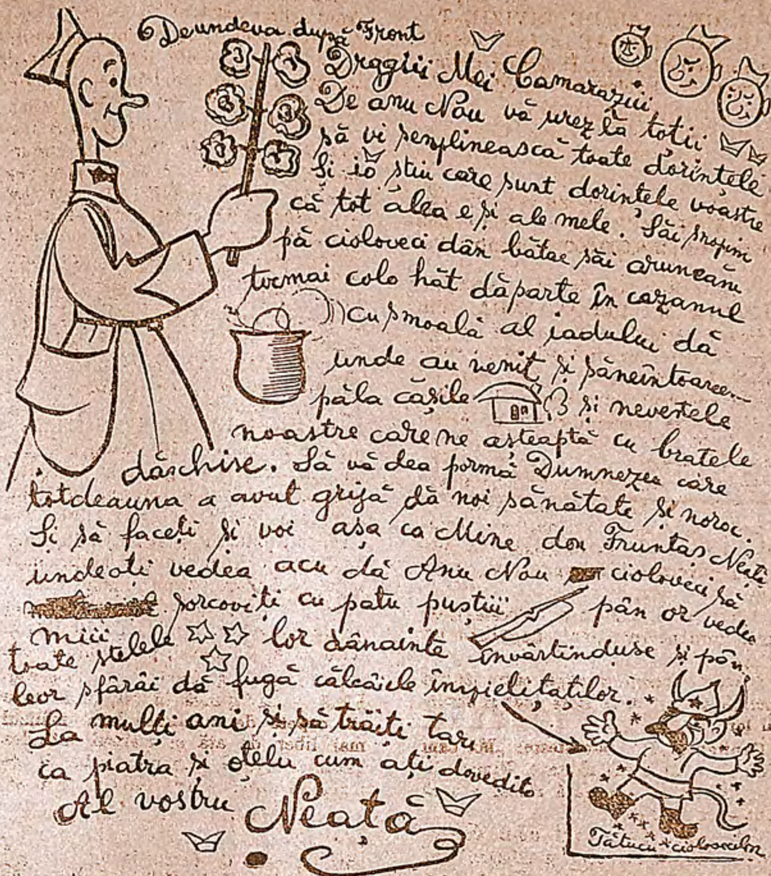
Între ei...

— Mă Stane, tu ești băiat deștept. Ia să te văd, ghicești? Ce diferență e între un pahar de apă și unul de vin?

— Păi, ce diferență să fie: vreo cinșpe lei!

Epistoliile fruntașului Neață

Strigături

Aoleo, frumoasa mea
Cum se dă cu rumenea!
De-o săruți, găsești beleaua
Că ea-ți dă și rumeneaua!
Nu mai dați cu rumeneli,
C'au să intre prin sbârceli
Și-ți fi tuturor știute
Că sunteți de ani trecute:
Fetișcane, coșcogea,
Tinere... ca soacră-mea!

•

Valeu, ce-am văzut p'aici!
Fete mari cu ochii mici
Fete să vedeți la noi!
Că li-s ochii.. ca de boi!

Mândra cât mi-e de departe!
Deal și codru ne desparte
Eu mi-oiu face bardă nouă
Dealul am să-l taiu în două,
Codru'n două l-oiu tăia,
Duce-m'oiu la mândra mea!

•

Drag mi-e badea 'nalt, frumos,
Că sărută drăgăstos.
El se pleacă de ești mică,
Sus în brațe te ridică.
Dar bădiță mititel,
Mi-e urât și fug de el.
El cu nasu'n brâu te'mpunge,
Până'la gură nu ajunge.

Glume

Răspuns

— Și de când sunteți văduvă, doamnă?
— De când mi-a murit soțul!

Dracul

Nepotul. — Bunicule, dracul e bărbat?
Bunicul. — Nu! E mai rău decât un bărbat!
Nepotul — Atunci e femeie!

Incântare

Ea. — La masa de ieri dela Popescu, un domn m'a privit tot timpul!
El. — Da, am observat, era agentul angajat să supravegheze tacâmurile!

Moda

— Ce este cu tine draga mea? Te găsesc c'am schimbată!
— Cum „schimbată", când de două săptămâni nu-mi-am mai făcut nici o rochie nouă!

Ghicitori

Găinușă, gălbinușă, trece marea'n piciorușe.

(Albina)

*

Merge pașa pe uliță cu trei mii de sulițe.

(Ariciul)

*

Am un cal de fier și paște un munte de păr.

(Briciul)

Neață camuflat

Unde e Neață, camarazi?

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

— M'au pus sentinelă tocmai azi de Anul Nou...

— Predaiti, rumanski!
— Hait, ciolovecii! Predaiti? Ce vorbă e asta! Vă arăt eu vouă predaiti!

— Stați să vă sorcovesc puțin, că pe la noi la Putinei așa e obiceiul. Numai de nu mi-aș rupe patu armei pe spinarea voastră de Ivani!...

— Și acu trimeteți-mi dacă vă dă mâna și pe tătucul vostru să-i ard o sorcoveală să-l cocoșez!

Faptele săptămânii

DIN ȚARA

MAIESTATEA SA REGELE a fost în ziua de 23 Decemvrie 1942 la Regimentul de Gardă Călare, luând parte la serbarea ostașilor.

MAIESTATEA SA REGINA MAMĂ ELENA, însoțită de Inalt Prea Sfinția Sa Patriarhul Nicodim al României, a vizitat în ziua de 22 Decemvrie pe ostașii răniți din spitalul „Așezămintele Principesa Elena“ din Capitală, împărțindu-le daruri de Crăciun.

ÎN AJUNUL CRACIUNULUI, potrivit tradiției, Inalt Prea Sfințitul Patriarh Nicodim al României, însoțit de un mare număr de preoți, s'a înfățișat Maiestății Sale Regelui Mihai, la Palatul Regal din București, prezentând într'o mică solemnitate, „Sfânta Icoană“. După aceea a înmânat în dar, din partea bisericii, „Crucea Biruitoare“.

După aceea a mers la Conducătorul Statului, d-l Mareșal Ion Antonescu, căruia i-a înmânat de asemenea o frumoasă cruce din partea bisericii.

AU FOST DECORAȚI cu ordinul „Mihai Viteazul“ clasa II d-nii generali de corp de armată: Dragalina Corneliu și Avramescu Gheorghe, iar cu „Mihai Viteazul“ clasa III-a, d-nii generali de brigadă: Tudose Dumitru, Băldescu Radu și Vasiliu Rășcanu Constantin.

Ostașii români au trimis camarazilor lor finlandezi urările lor de Crăciun și o sută cinci zeci mii de țigări, pentru răniții din spitale și soldații din primele linii.

Mareșalul Manerheim a răspuns printr'o caldă scrisoare de mulțumire.

D-L GENERAL DE DIVIZIE TĂTARANU NICOLAE a fost decorat de Fuehrer-ul Adolf Hitler cu ordinul „Crucea de Cavaler a Crucii de Fier“, pentru merite excepționale.

Iată încă o mare răsplată care se răsfrânge asupra bravei noastre oștiri.

PANĂ IN PREZENT s'a strâns suma de aproape 228.000.000 lei pentru Palatul Invalizilor“.

SECȚIA DE PROPAGANDĂ din Marele Stat Major a organizat cu prilejul Sărbătorilor trei echipe de spectacole, cu program de teatru, care au plecat pe front, spre a înveseli pe ostașii care se găsesc departe de casele lor.

Ascultați la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostașului“ (Lunea, Miercurea și Sâmbăta), „Ora italo-română“ (Marțea) și „Ora ostășească romano-germană“ (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

GENERALUL SICKORSCHI, fost șef al guvernului polonez, care se găsește la Londra, a trimis o delegație în Rusia Sovietică, spre a cerceta starea celor aproape nouă sute de mii de polonezi ce stau sub bolșevici. Delegația a fost arestată însă, de oarece protestase împotriva stării mizerabile în care i-a adus bolșevismul.

ÎN ULTIMELE PATRU LUNI autoritățile engleze au omorît în India aproape șapte mii de locuitori, au rănit peste 30.000 și au arestat mai mult de 22.000.

ZIARELE ITALIENE se ocupă zilnic de vitejia armatelor române pe frontul de răsărit.

Astfel, ziarul „Abrozio“, sub titlul „Importanta contribuție pe care aviația română o aduce acum în luptele de pe frontul sovietic“, spune între altele, că: *intervenția aviației române a fost necontenit pusă în evidență de comunicatele germane și că aceste mari acțiuni se datoresc vitejiei de totdeauna a aviatorilor români și marilor progrese făcute de aviația lor.*

„Iar Vedetta Fascista“, vorbind despre: „Contribuția vitejească a aviatorilor români“, afirmă că eroismul ostașilor români se manifestă sub o formă deosebit de evidentă pe frontul de răsărit.

FUEHRER-UL ADOLF HITLER a primit în ziua de 18 Decemvrie 1942, la Cartierul său general, pe contele Ciano, ministrul de externe al Italiei, care era însoțit de mareșalul Cavalero, șeful Marelui Stat Major italian.

Consfătuirea s'a purtat asupra mersului războiului, fiind luate hotărîri în deplină înțelegere.

De asemenea, în ziua de 19 Decemvrie 1942, d-l Laval, președintele consiliului de miniștri francez, a fost primit în audiență de Fuehrer-ul Adolf Hitler, la Cartierul general, fiind de față contele Ciano și Mareșalul Reichului Goering, și von Ribrentrop, ministrul Reichului, pentru afaceri străine.

S'a discutat despre colaborarea franco-germană.

ZIARUL SĂPTĂMÂNAL AMERICAN „New-Wuk“ scrie că a primit știri sigure din Rusia, din care reese că populația civilă trăește într'o mare mizerie, de oarece pământul nu este cultivat decât de femei.

AMIRALUL DARLAN, după ce a trădat Franța și pe Mareșalul Pétain, a fugit în Africa franceză, pe care a predat-o anglo-americanilor.

Aici însă a fost asasinat acum câteva zile.

Se crede că este opera englezilor, deoarece Darlan nu-i iubea pe englezi, ci pe americani.

Astfel sfârșesc trădătorii de Patrie.

„Sentinela“ urează vitejilor ostași un an glorios, cuprinzând biruința deplină asupra dusmanului și înfăptuirea drepturilor românești.

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din Răsărit

In Cotul cel mare al Donului contraatacul german de mari întinderi, dat cu forțe proaspăt aduse, câștigă mereu spațiu. Numeroase insule de rezistență depășite de bolșevici în cursul ofensivei lor (poziții arici), care nu puteau fi aprovizionate decât pe calea aerului, au fost reintegrate în frontul de luptă, prin respingerea inamicului. La Tazinskaia o întreagă divizie de tancuri bolșevice a fost încercuită și nimicită, inamicul pierzând 65 care blindate și numeroase efective omenești.

Cu toată ofensiva forțelor germane și aliate nu înseamnă că bolșevicii au încetat atacurile lor în regiunea Donului și Volga-Don. Dimpotrivă, ei le continuă. De asemenea între Volga și Don luptele continuă cu înverșunare, în special în stepa calmucă la Sud-vest de Stalingrad (Kotelnikovo), fiind caracterizate prin atacuri și contra-atacuri dârze de ambele părți.

In zona Stalingradului bolșevicii atacă de asemenea puternic, suferind grele pierderi în oameni și material.

Un nou sector principal de atac s'a creat în ultimele zile la Sud-Est de lacul Ilmen (platoul Valdai).

De asemenea punctul de sprijin Velikie Luki, constituit în puternică fortăreață, este atacată de bolșevici, care au îngrămădit aci importante forțe de artilerie și infanterie. Pierderile inamicului sunt foarte grele, în timp ce punctul de sprijin continuă a fi deținut solid de germani.

In linii generale se poate spune că ofensiva bolșevică continuă să se lovească cu neostenită putere de frontul defensiv german, în ciuda pierderilor foarte mari înregistrate de inamic.

Pe întregul front de peste 2.000 km., dela Leningrad până în Caucaz, comandamentul bolșevic aruncă la atac forțe cu nemiluita, fără a lua seama la pierderi, într'o opintire disperată. Astfel numai în 40 de zile ale ofensivei actuale ei au pierdut aproape 5.000 de tancuri.

Nu se poate ști cât vor mai putea întreține bolșevicii această costisitoare ofensivă. Este sigur însă că ofensiva nu va mai putea continua multă vreme pentrucă slăbirea sovietelor e foarte mare.

In cercurile militare ale Axei, atacurile bolșevice sunt luate drept svârcolirile unui muribund. Intr'adevăr, Uniunea Sovietică își dă seama că nu mai poate dura multă vreme.

Starea alimentară din Rusia Sovietică este dezastruoasă, așa că șefii roșii dela Kremlin caută pe toate căile să capete o decizie până în primăvară, când situația va fi și mai disperată. Numai așa se poate explica faptul nebunesc al sovieticilor de a porni atacuri la 40 de grade sub zero, de a arunca mase enorme de oameni în gura mitralierelor și a tunurilor, fără ca prin aceasta să aibă cel puțin vreun câștig mai însemnat de teren.

Cu prilejul sfârșitului de an, cercurile militare din Berlin fac un bilanț al anului, subliniind succesele mari repurtate în cursul lui, succese de natură să decidă de soarta războiului răsăritean. Astfel se precizează că în cursul anului de față au fost nimicite nu mai puțin de 10 mii tancuri, iar dintre acestea 4.800 au fost distruse între 2 Octomvrie și 27 Decemvrie. Cifra aceasta dovedește că aproape 50 la sută din tancurile sovietice nimicite în 1942 revin ultimului sfert de an, justifică din plin mărturisirile făcute de cercurile militare germane asupra îmbunătățirii armelor antitanc și a perfecționării tehnicei defensive. Cadența distrugerilor suferite de mașina de războiu sovietică este menținută. Dacă se ține seamă de faptul că în cursul întregei ierni 1941-1942 au fost nimicte 2.000 tancuri, succesele de până acum arată că forța defensivă a trupelor germane și aliate a sporit, făgăduind rezultate încă mai apreciabile decât cele din trecut.

Frontul din Africa de Nord

In Libia au avut loc angajamente locale între ariergarda corpului blindat al mareșalului Rommel și corpul de francezi gauliști.

In Tunisia noroiul clisos pricinuit de ultimele ploi împiedecă operațiuni de mai mari întinderi. Se semnalează numai ciocniri de patrule la Megez el Bab.

In schimb aviația Axei este foarte activă pe tot teatrul de luptă Nord-african.

Soldații germani și italieni s'au luptat cu foarte mult curaj. Pe câmpul de luptă, soldații italieni dau dovadă de fraternitatea de arme ce domnește în rândurile forțelor Axei pe frontul din Africa de Nord.

In Atlantic

Cu toată vremea rea care bântuie Atlanticul, submarinele germane au înregistrat un nou succes de mare însemnătate. Un convoi britanic, ce se îndrepta probabil spre Africa, a fost urmărit de submarine timp de câteva zile, după metoda „haitei de lupi“. Urmărirea a început a doua zi de Crăciun, 26 Decemvrie și a durat 3 zile și 3 nopți. Distrugătoarele care formau escorta convoiului au observat pericolul, căutând să urmărească submarinele, dar acestea se îndepărtau în hulă, în timp ce altele apăreau de cealaltă parte.

In noaptea de 28 Decemvrie, pe o furtună groaznică, a fost dat atacul în masă, în largul insulelor Azore. Lovite din toate părțile, vapoarele urlau din toată puterea sirenelor și aruncau fuzee luminoase, chemând distrugătoarele în ajutor. Dar „haita“ era prea numeroasă. Marea înfuriată înghiți repede 15 vapoare de transport și 2 vase de luptă din escortă. Spre dimineață convoiul decimat se împărți în două. Urmărirea a continuat. După ultimele știri numai câteva vase izolate au reușit să se detașeze, dar sunt urmărite mai departe.

Războiul din Extremul Orient

In Extremul Orient atacurile aeriene japoneze care au început asupra Calcutei, centrul de plusație al ofensivei britanice spre Birmania, vestesc apropierea unor operațiuni mai importante pe acest front. De altfel ne aflăm în perioada când vremea este cea mai favorabilă pentru operațiuni de amploare în Extremul Orient.

Și în China se dau lupte mai vii. O armată chineză din Ciung-King a fost încercuită în masivul Tapich, în Nord-Vestul provinciei Hopei.

C. 55.833. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, — BUCUREȘTI.